

DE STER.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de
Heiligen der Laatste Dagen.

(Opgericht in 1896.)

De toorn Gods wordt geopenbaard van den hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid der menschen, als die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden.

PAULUS AAN DE ROMEINEN.

No. 3

1 Februari 1913.

18e Jaargang.

KERSTGROET VAN HET EERSTE PRESIDENTSCHAP. *)

(Uittreksel.)

Wij wenschen de Heiligen der Laatste Dagen door heel de wereld heen geluk met de voorrechten, zegeningen en den vooruitgang, die zij hebben verkregen, sedert zij den laatsten verjaardag van de geboorte van den Zaligmaker vierden, overeenkomstig den door het Christendom aangenomen datum.

Kerstmis beteekent voor hen evenzooveel als voor elk lichaam van geloovigen op aarde. Christus is hun Verlosser, hun Heer en hun Koning. Jezus van Nazareth, de Zoon van Maria, was en is in hun belijdenis waarlijk den Zoon van God, het licht en het leven ter wereld, de Zondeloze en Onbevleete, de Overwinnaar van Satan en den dood, den Verrezene, en het Verzoenend offer en den Plaatsvervanger voor de menschelijke schuld, door wien het menschedom met de Godheid wordt verzoend, en waardoor de zaligheid tot allen komt. Het jaarlijks herdenken van Zijnen geboortedag, is meer en meer algemeen gemaakt, waardoor Zijne Goddelijkheid is gekenmerkt geworden sedert al de jaren die gepasseerd zijn, en sedert de Ster van Bethlehem de Wijzen uit het Oosten naar Zijne geboorteplaats geleidden, en de herders luisterden naar den zang der engelen, gekomen van uit Zijn vaderland. Dat heerlijke koor, „Vrede op aarde en

*) Aangezien wij dit artikel bijzonder laat ontvingen, te laat voor ons Nieuwjaarsnummer, en eveneens ook met het oog op de vele copie die moest blijven liggen, te laat voor No. 2, waren wij genoodzaakt het plaatsen hiervan tot heden te verdagen. Met het oog hierop, en eveneens omreden sommige aanhalingen van President Smith voor de lezers van ons tijdschrift van minder belang waren, en ook al weer omdat wij ons genoodzaakt zien ons in ruimte te beperken, zijn wij zoo vrij geweest enkele zinnen er uit te laten, maar hebben toch, ofschoon het hierdoor een uittreksel is geworden, den geheelen zin van het artikel laten doorloopen, zoodat het als eene getrouwe vertaling er sluitend geheel onder de oogen van onze lezers komt.

in de menschen een welbehagen," heeft zóólang de gangen der eeuwen doorklonken, totdat het op dit oogenblik een algemeene lofzang is geworden.

Sedert het laatste Kerstfeest is de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen snel toegenomen. In eenheid, sterkte en in ledental, in wijd verspreiden invloed, in het aantal van bedehuizen alhier en in den vreemde, in zedingswerkzaamheden, en in het trekken van de publieke aandacht. Alle deze dingen zijn een bron van vreugde en voldoening geweest voor de Heiligen, en eveneens voor hen sterke bewijzen van den gunst des Hemels, en van de waarheid der profetische uitingen van hunne leiders.

Het gepasseerde jaar is vruchtbaar geweest in het aanwenden van pogingen om te trachten personen op te hitsen om moeiten en verwarring voor ons volk te doen ontstaan, en de hartstochten der onverdraagzamen te doen ontvlammen, leidende hen tot daden van onwettige vijandschap, tot het bedreigen van verschillende personen en hunne eigendommen, en tot het aanwenden van pogingen om vredelievende menschen angst en schrik aan te jagen, hen belettende om „Mormoonsche" vergaderingen bij te wonen, oproer stichtende en verwarring. Sommige van deze pogingen schenen voor een tdijlang succes te zullen hebben, maar eventueel zijn zij allen in een volkomen nederlaag ontaard. Geduld, volharding en vertrouwen op de Goddelijke beloften hebben vredevolle overwinningen verkregen, en de waarheid heeft over den leugen getriomfeerd. De couranten en tijdschriften die onze leiders aanvielen, en de lezingen en verhandelingen van gehuurde valsheid-predikers, hebben een gelijkelijk lot ondergaan, en juist het tegenovergestelde van hunne bedoelingen bereikt, terwijl de bewerkers van het kwaad in de oogen van het publiek spoedig zijn getaand en tot vergetelheid zijn verzonken, wat hen trouwens ook te duchten stond, en waartoe zij van te voren reeds waren gedoemd.

Het goede van al dit, waarmede wij onze vrienden geluk wenschen, en in het bijzonder hen, die persoonlijk zijn aangerand geworden, is gelegen in het opwekken van de aandacht van het publiek op de zaak die hare vijanden zochten te verwoesten. Nadat de opwinding, verreezen door den aangedanen smaad en de onmogelijke verhalen ten nadeele der ouderlingen en heiligen, — gezakt is, is er een onderzoek door beredeneerde personen uit voortgekomen. De vergaderingen, door ons volk gehouden, zijn meer dan ooit tevoren bezocht, persoonlijke bekeeringen volgden, of op zijn minst eene overtuiging, dat het volk en de beginselen, zoo grootelijks in een valsch daglicht geplaatst, onrechtvaardig beschuldigd was geworden, en zij die deel genomen hebben in de aantijgingen, staan thans voor hunne naasten als veroordeeld.

En zoo gaat het werk voort, in vervulling van de Goddelijke beloften, en tot de voltooiing van de waarschuwing aan de wereld, en de verkondiging van het Evangelie van den Zoon van God, van wiens komst als het Kind van Bethlehem wij feest vieren. Ieder Kerstfeest brengt meerdere verzekering, dat het woord der Heeren in het begin gegeven, zekerlijk vervuld zal worden, namelijk: „Geen wapen dat tegen u wordt opgeheven zal bestaan, en de stem, die zich in eenig oordeel tegen u verheft zal veroordeeld worden.”

Waar de zendingen in den vreemde, en de algemeene opvoeding en het hooger onderwijs tehuis, beide maatschappelijk en geestelijk, de vooruitschrijdende voortreffelijkheid van het werk der laatste dagen kenmerken, daar is het rotsvaste geloof der Heiligen getoond in hun liefdewerk voor de levenden en de dooden in de heilige Tempelen van den Heer, alwaar alle dagen verordeningen worden volbracht voor de zaligheid van het menschdom.

Het thans gepasseerde jaar heeft vele duizenden van onderzoekende menschen naar onze hoofdstad gebracht, welke voor zichzelf met verwondering de waarheid gezien en gehoord hebben, aangaande het zoo belasterde „Mormonisme”, en zij zijn naar hunne woonplaatsen teruggekeerd om de verhaaltjes, zoo algemeen in omloop, en zoo geliefd, te weerspreken. Onder deze bezoekers zijn vele verstandige, edelmoedige en waardige mannen en vrouwen geweest, welke onze trouwe vrienden en verdedigers zijn geworden, en hunnen bijstand ons verleenden in het daarstellen van eene goede verstandhouding tusschen ons en de eerwaarden der wereld, en die wij begroeten als leden van de groote familie van den Eeuwigen Vader, onverschillig van welk geslacht, of van welk geloof zij zijn. Wij wenschen onze broeders en zusters geluk met deze bemoedigende vooruitgang en erkenning.

Eene andere reden om geluk te wenschen is het opheffen van de duistere wolk van veroordeel van het gemoed en het verstand van de leidende mannen dezer natie, en hunne vermeerderde waardeering van onze houding tegenover de regeering. De „Mormonen” worden niet langer beschouwd met het ongenoegen en den achterdocht eens betoond, maar worden thans erkend als standvastige en vaderlandslievende menschen, de rechten en voordeelen van het burgerschap waardig.

De vooruitzichten van het werk der laatste dagen zijn schoon. Vrede woont in ons tehuis in de bergen. Orde en eenheid geeft sterkte aan al onze kerkelijke ondernemingen. Belangstelling wordt er gevonden in den godsdienst, in gehoorzaamheid, in geestelijke en maatschappelijke opvoeding, in reinheid van leven en karakter, in voorzorg ten opzichte der jeugd, in de studie omtrent de burgerlijke regeering, in wetenschap, in schoone

kunsten en muziek, in letterkunde, en in alle die herscheppingen die zoowel opheffen als genoeggen verschaffen, in het bijwonen der gewijde vergaderingen, kortom, in alle die dingen, welke strekken tot de stage opbouwning van het Koninkrijk van God.

De vooruitzichten omtrent het werk in den vreemde zijn eveneens van het meest bemoedigd karakter. Al de zendingen zijn in een bloeienden toestand. Belangstelling, verreezen door het ontstaan van den vijandelijken tegenstand aangehaald, heeft eene vraag doen ontstaan om meerdere zendelingen. In het bijzonder zijn ervaren zendelingen benoodigd in die landen, alwaar eene andere taal dan de Engelsche wordt gesproken. In Noorwegen, Zweden en Denemarken, in Holland, Duitschland en Frankrijk, in Zuid-Afrika onder de Boeren, in Nieuw-Zeeland, Samoa, Tahiti en de andere Pacific-eilanden, zoowel als in Japan, zijn er zendelingen benoodigd, die de taal des lands spreken, ook zelfs, wanneer ze, — omreden ze aldaar reeds zendingen hebben vervuld, op redelijke wijze niet opnieuw een langen tijd in dergelijken dienst kunnen besteden. Op dezen tijd van verheuging over de geboorte van den Zaligmaker van het menschedom, is het goed om onze broederen, die in Zijne zaak zijn betrokken te herinneren, dat er nog millioenen van de inwoners der aarde zijn, die noodig hebben om de vreugdevolle klanken van het Evangelie te hooren, en wien de gelegenheid dient te worden geboden om het aan te nemen en te gehoorzamen.

Gedurende het gepasseerde jaar hebben enkele van onze getrouwe zendelingen in den dienst van den Meester hunne levens moeten ter nederleggen. Eveneens een aantal ouden van dagen, die getrouw waren geweest tot het einde toe zijn naar de gewesten aan de andere zijde van het graf gegaan. Zij genieten thans geluk met alle die scharen, dewelke hen zijn voorgegaan in den vooruitgang van het werk aldaar, en dewelke eene nóg levendiger hope hebben en nóg grootere verzekering van de nabijzijnden tijd van de tweede komst des Heeren en van de glorievolle vereeniging van de Heiligen, welke met Hem zullen zijn als Hij komt, — dan wij. Alsdan zullen wij vereenigd worden met onze geliefden die ons hebben verlaten, en niemand zal ook maar iets van zijn loon verliezen.

Laat daarom de Heiligen van God zich verblijden en gelukkig zijn. Niet in overdaad, noch in onstuimige en onordelijke toespraken en handelingen, maar met die ingetogenheid en gematigdheid die geene gevolgen na zich slepen welke ons later zouden kunnen berouwen. Herinnert u de armen en misdeelden en helpt hen aan de noodzakelijkheden des levens. Maakt uwe kinderen gelukkig met passende geschenken. Deelt uwe gaven uit met beleid en zonder buitensporigheid. Laat familieveeten versmelten in den gloed en de hartelijkheid

van de kerstmis-blijdschap. Laat ons elkeen vergeven, die ons iets misdeed. Laat de bergen schallen van vreugde, en de valleien weerklinken van lof, en laat elke geloovige in Christus streven naar den geest van vriendelijkheid en goeden wil, opdat vrede moge heerschen, en den strijd verbannen worden, opdat de wereld toebereid mag worden voor het algemeene Kerstfeest in de tegenwoordigheid van haar glorievollen Koning. Vrede en zegen zij daartoe geschonken aan alle de goeden en getrouwen in ieder land en in elk klimaat.

ONTSLAG EN BENOEMING.

25 Jan. Van hunne zendingen alhier zijn eervol ontslagen, Ouderlingen Oscar E. Thomas en Ray v. Wagoner. Beiden kwamen aan op 2² Juni 1910, en beiden werden ook naar de Groninger conferentie gezonden als hun voorloopig arbeidsveld. Ouderling Thomas werkte achtereenvolgens in de Groninger, Amsterdamsche, en Rotterdamsche conferentie, waarna hij op 18 September 1911 aangesteld werd als secretaris van de zending. Deze positie bekleedde hij met allen ernst en vlijt tot op den datum van zijn ontslag, terwijl ouderling v. Wagoner, na eerst een tijdlang in Groningen te hebben doorgebracht, tot op den 14den November 1911 met de leiding van de gemeente te Delft werd belast. Na dien tijd werd hem de Rotterdamsche conferentie gegeven om over te presideeren. Ook Ouderling v. Wagoner komt een bijzonder woord van lof toe voor de onderscheidene functiën door hem met ernst en waardigheid in het zendingsveld vervuld.

Zij zullen dan zonder twijfel ook niet gaan om bij hunne thuiskomst op hunne lauweren te gaan rusten, maar dergelijke krachten kunnen eveneens in Utah uitmuntend worden gebruikt. Om de plaats van ouderling Thomas als zendingssecretaris te vervullen is aangesteld ouderling Thomas C. Hair, terwijl Ouderling Winslow Taylor als president van de Rotterdamsche conferentie is aangewezen geworden.

Die wijs van hart is neemt de geboden aan; maar die dwaas is van lippen zal omgeworpen worden.

Die in oprechtheid wandelt, wandelt zeker; maar die zijne wegen verkeert, zal bekend worden.

SALOMO.

GETUIGENIS VERKREGEN VAN DEN BALKAN- OORLOG.

door FERDINAND F. HINTZE, oud-zending van Turkije.

Er zijn twee soorten van getuigenissen aangaande de echtheid van de openbaringen der laatste dagen. Een der soorten is persoonlijk, en de andere algemeen. De getuigenis waarvan ik zal spreken is van de laatste soort .

Algemeene getuigenissen worden verkregen uit zulke bronnen als duidelijk worden waargenomen door allen die verlicht zijn met den geest der Goddelijke waarheid. Deze geest openbaart de doeleinden en plannen van de handelingen van God met de menschen, en verzekert den mensch dat het woord van God door Zijne heilige profeten van den ouden en van den nieuweren tijd, wáár zijn en vervuld, of wel zekerlijk zullen worden vervuld. De Balkan-oorlog is zulk eene getuigenis.

Van uit een Schriftuurlijk oogpunt is het heel wel mogelijk aan te toonen, dat de Turksche macht van God was daargesteld voor een groot en machtig werk ter eere van Hem, evenals ook een Pharaö en Cyrus, en andere historische karakters. Zij allen werden verwekt voor een zeker werk, strekkende ten voordeele en tot de vooruitgang van Godes machtige plannen, en nadat zij van het tooneel zijn verdwenen, hebben ze hunne geschiedenis achtergelaten als eene waar-schuwing en getuigenis voor de toekomstige geslachten.

De schrijver, verscheiden jaren doorgebracht hebbende onder de verschillende volkeren, die Turkije bewonen is bereid te bevestigen, dat de Ottomaansche Turken op zijn minst niet slechter zijn dan het meerendeel der andere volkeren die Europeesch Turkije en Klein-Azië bewonen. Over het algemeen wordt al hetgene, wat door de Turken gedaan is geworden als slecht beschouwd, bij elke gebeurtenis, — omreden de Turken in hunne burgerlijke regeering zoowel als in godsdienstig opzicht van ons als Christenen verschillen; wát ook de Christenen voor slechts hebben gedaan wordt over het algemeen in het oordeel van het menschdom tot een minimum teruggebracht, omreden zij Christenen zijn, en omreden onze sympathie geheel aan hun zijde is. De Heiligen der Laatste Dagen dienen echter deze neiging niet te koesteren; onze sprekers en onze schrijvers behooren niet geblinddoekt te zijn door godsdienstig vooroordeel, zoodat zij niet met waarheid en recht van alle Gods kinderen zouden kunnen spreken.

Persoonlijk wensch ik mijne getuigenis te geven van de vele deugden der Turken. Zedelijk zijn zij een rein volk. Sober zijn zij en deugdzaam, en als een regel zeer waarheidslievend,

verre staande boven de Christenen die hen omringen of wel in hun midden wonen. Zij zijn zeer godvruchtig, en hen is geleerd, dat zij Gods uitverkoren volk zijn; dat ze goed moeten zijn, oprecht en rein, om in te kunnen gaan in het paradijs der rechtvaardigen.

Dit alles zijn goede eigenschappen; ook bezitten zij andere hoedanigheden, welke hen gehaat maken, eene waarvan is, dat zij arrogant zijn, met despotische naturen, verkregen door den vorm van hun regeeringsstelsel, waardoor zij zichzelf het recht aanmatigende de goddelooze ongeloovigen die Allah; of volgens hen den waren God niet willen dienen, te plunderen. Om deze redenen gelooven zij dat, wanneer zij oorlog voeren, hunne oorlogen voor Allah zijn. Zij denken dat elkeen die zijne hand tegen hen opheft dit doet tegen hunnen God en hunnen godsdienst. In hun onwetend fanatisme doen zij juist zooals vele andere volken en natiën hebben gedaan in tijden van oorlog, zij volbrengen namelijk allerhande soorten van geweldenarij en afschuwelijkheden in de hitte van hun moordende hartstocht.

Na zooveel van hen als van menschen te hebben gezegd, laten wij hen thans voor een oogenblik beschouwen als boodschappers van God, gezonden om een bijzonder werk te doen voor het mensdóm, door hen te bevrijden van den bedorven invloed van een nagemaakte en gevallen godsregeering, — een werk hetwelk alleen door een volk als zij zijn kon worden gedaan.

Een blik terugslaande in de historische geschiedenis, vinden wij dat de voorspellingen aangaande Ismaël waren, dat zijne hand tegen elkeen zou zijn, en de hand van elkeen tegen hem, maar toch zou hij tot een machtig volk worden, omreden hij van Abraham was. Deze zonen der woestijn konden nimmer een stabiel en vereenigd gouvernement vormen, totdat God den profeet Mohamed verwekte. Met energie reinigde hij de Arabische stammen van hun slechte gruwelen, aangezien ze al reeds een afgodisch volk waren geworden. Zij beroofden en plunderden elkander, verdrukten de vrouwen die zij getrouwd hadden en scheidten zich van hen en bedrogen haar zonder daarin ook maar in 't minst te worden belet. Zij huwden hunne vrouwen in een onredelijk aantal, en traden de regels der zedelijkheid met voeten. Mohamed stelde al deze dingen terecht, regelde hunne huwelijken en gaf hen een gezonde en flinke centrale regeering. Maar zelfs dit verhielp het niet geheel, omreden het volk de karakteristieke eigenschap met zich omdroeg om oneenigheden in het leven te roepen. Zoo zond God in den loop der tijd de Turken van over den Eufraat om hen te onderwerpen, en tevens om zelve op hunne beurt tot het zaad van Ismaël te worden toegebracht, om daarna de regeering van hun gouvernement te aanvaarden,

waartoe zij in het bijzonder geschikt waren. Nadien werden de Turken het oorlogswerktuig van het Mohamedanisme of van den Islam. Vanaf dien tijd tot op heden zijn de Turken een volmaakt schild van bescherming geweest voor dien tak van het zaad van Abraham, hen bewarende van overwonnen en onderworpen te worden door een afgodisch, overspelig, gruwelijk en onwaar Christendom. Dit nu was één gedeelte van hunne roeping.

God beloofde eveneens aan Abraham dat zijn zaad het land der belofte voor eeuwig zoude bezitten, en dat de heidenen niet heerschen zouden in het land van Israël. Deze belofte is gehandhaafd geworden in het feit, dat de kinderen van Ismaël de Joden hebben opgevolgd in het verdaagde bezit van dat edele en goede land. Zij wonen daar, en zijn daar geweest gedurende vele geslachten; en Israël en Ismaël zijn niet dan slechts tijdelijk door andere natiën daaruit verdreven geworden. De Ismaëlieten echter, — Mohamedaansche Arabieren — konden van zichzelf zooals gezegd, geene sterke en duurzame regeering hebben gevormd om het heilige land van God te beschermen, vandaar dat Hij, God, de Turken riep van de andere zijde van den Eufraat om hen te beheerschen. Dat nu was een ander gedeelte van hunne zending.

De Turken echter hadden eene andere en nog grootere taak te vervullen, waarvoor zij tot op heden nog slechts weinig dank en erkenning hebben geogst. Zij waren namelijk eveneens geroepen om een verdorven Christendom tot Europa te beperken, aldus eenen vorm gevende aan het beest, hebbende zeven hoofden en tien hoornen, waarvan gesproken in de Heilige Schrift. Kortelijks verklaard zijn de toestanden ongeveer als volgt:

Toen de apostelen van den Heer waren weggedaan, en de kerk haar treurige en duistere afval tegemoet was gesneld, wilden, — zooals de geschiedenis ons verteld, de elkander tegenstaande raddraaiers, den een den ander afsnijden, en diegenen verbannen, die geen voldoenden aanhang wisten te bemachtigen om hunne pretenties te handhaven. In deze dagen werden Klein-Azië en Arabië overstroomd als het ware door de slechtste soort van menschen, zich uitgevende voor priesters. Deze menschen leerden het volk hun eigene inbeeldingen als het Evangelie te zijn, aldus het land vervullende met eene wolk van gedachten, die noch Joodsch, noch Christelijk, noch Heidensch waren. Zij verbonden zich in hunne zonde en afgodendienst echter tezamen onder de banier van het Christendom. Ter juister tijd verwekte God Mohamed als een Arabisch profeet. Hij stamde door het zaad van Ismaël van Abraham af. Allicht was hij in het bezit van profetie, maar hij had geen deel aan het priesterschap.

(Wordt vervolgd.)

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
ROSCOE W. EARDLEY

Assistent:
B. TIEMERSMA

HET PRIESTERSCHAP.

Aan mijne geliefde broeders en zusters van de Nederland-
sche Zending: —

Genade zij u, en de gaven van onzen Vader worden over u
uitgestort, opdat gij allen standvastig in het geloof moogt
blijven, God altoos dankbaar zijnde, dat Hij u van uit de
ballingschap van duisternis en zonde verlost heeft!

Het Evangelie, hetwelk gij ontvangen hebt, is machtig om
te verlossen al diegenen, die er de waarheden van ontvangen,
en is rijk om te zegenen al diegenen, die tot het einde toe
volharden. Het is een Evangelie van tijd zoowel als voor
de eeuwigheid. Het is zóó breed dat het idealen voor-
stelt waarnaar wij in de eeuwigheid streven zullen, en toch is
het zóó eenvoudig, dat het met voordeel in ons gewoon
dagelijksch leven in praktijk gebracht kan worden, ons geluk,
genade en tevredenheid verstrekkende.

Geliefde broeders, een van de kostbaarste gaven welke de
Heere door het Evangelie binnen uw bereik heeft geplaatst,
is het heilige priesterschap. Hiervan wil ik niet dat gij on-
kundig zijt. In zijn breeden omvang en hoogere ambten, stelt
het priesterschap den mensch in staat om op de aarde te
binden, en het zal in den hemel erkend worden, en om op
de aarde te ontbinden, en het zal in den hemel ontbonden
worden. Het priesterschap staat in nauw verband met de
machten des hemels, en is de autoriteit om in den naam des
Heeren te handelen en te spreken. Zonder dat is het niet
mogelijk de hoogste woningen van glorie en verhooging te
bereiken. In een van de schoonste openbaringen door God
gegeven, gebruikt de Heere deze woorden: „Dit is het getui-
genis van het Evangelie van Christus, aangaande hen, die in
de opstanding der rechtvaardigen voortkomen. Die zijn het,
die het getuigenis van Jezus ontvingen, en in Zijnen naam
geloofden en gedoopt werden volgens de wijze van zijne be-
grafenis; zijnde in het water in Zijnen naam begraven, en dit
overeenkomstig het gebod dat Hij gegeven heeft, dat zij door
het houden van Zijne geboden van al hunne zonden gewassen
en gereinigd mochten worden, en den Heiligen Geest ont-
vangen door het opleggen der handen van hem, die tot deze
macht verordineerd en verzegeld is. En die door het

geloof overwinnen, en verzegeld worden door den Heiligen Geest der belofte, welke de Vader uitstort op allen die rechtvaardig en getrouw zijn. Die zijn het, welke de Kerk van den Eerstgeborene zijn. Die zijn het, in wier handen de Vader alle dingen gegeven heeft. Die zijn het, welke Priesters en Koningen zijn, welke van Zijne volheid en van Zijne heerlijkheid ontvangen hebben, en Priesters des Allerhoogsten zijn, naar de orde van Melchizedek, welke naar de orde van Henoch was, welke naar de orde van den Eeniggeborenen Zoon was; daarom gelijk geschreven is, zij zijn Goden, zelfs de zonen Gods. Daarom zijn alle dingen hunner, hetzij leven of dood, of tegenwoordige of toekomstige dingen, allen zijn hunner, en zij zijn van Christus en Christus is van God."

Hier dan is de zegening in hare volheid, die de Heere gewillig is op u te bevestigen. Broederen, zijt gij gewillig zóó te leven, dat gij waardig bevonden zult worden dezelve aan te kunnen nemen? Dit priesterschap zal u niet alleen naar het graf vergezellen, maar het is buiten de grens van den dood, en zal op u verblijven door de eeuwigheid, en het zal misschien zelfs pas in de eeuwigheid zijn dat gij ten volle de macht en de zegeningen ervan zult kunnen begrijpen. Maar, hier op deze aarde kunt gij u toch een beperkt begrip vormen van de vele zegeningen welke eraan verbonden zijn, en kunt ge reeds zien dat deze van veel meer waarde zijn dan iets anders op aarde. Ge kunt door het Evangelie gevoelen, dat uwe hoogste verhooging er ten nauwste mede verbonden is om een priester van den Allerhoogste te worden, en dat alhoewel uwe vrouw dit priesterschap onafhankelijk van u niet kan ontvangen, zij het toch met u kan deelen, niet in dien zin des woords dat van haar vereischt zal worden hetgeen van u wordt vereischt, maar in die bedoeling dat zij één met u zal zijn in eeuwigheid. Gij kunt weten dat gij zonder haar niet volmaakt kunt worden, en zonder u kan ook zij niet volmaakt worden in den Heere. Deze groote waarheden machtig zijnde, zult gij u aangemoedigd gevoelen in het verrichten van uwe plichten, en door het volbrengen van uwe plichten zult gij machtig worden om hooger op te kunnen klimmen, en ge zult nóg grootere zegeningen ontvangen, en dat wel op deze aarde. Daarom zouden uwe harten zich verheugen, en die van uwe vrouwen van blijdschap opspringen.

Broederen, ik heb opgemerkt, dat deze zegeningen van het priesterschap soms de oorzaak worden van jaloerschheid onder u, de een jegens den ander. Dit zoude niet zoo moeten zijn, want dat is zonde in de oogen des Heeren. Liever zouden gevoelens van de grootste erkentelijkheid in u opkomen, wanneer een broeder het priesterschap ontvangt of in het priesterschap verhoogd wordt. Diep in uw hart dient gij te bidden:

„Vader zegent dezen mijnen broeder. Maak hem krachtig om zijne nieuwe verantwoordelijkheden te kunnen verrichten, en helpt hem getrouw te zijn in het beroep dat hij ontvangen heeft.” Door uwe woorden zoowel als door uwe handelingen, door uw geloof zoowel als door uwe gebeden, dient gij hem te ondersteunen, opdat uwe familie en ook de gemeente uw goed voorbeeld moge zien, en daardoor geleid moge worden, hem eveneens bij te staan. Verder, door zóó te handelen, zult gij het priesterschap als een lichaam, een licht voor de Kerk en voor de wereld maken, en zooals gij uw broeder in het priesterschap ondersteunt, zoo zal de Heere ook u ondersteunen.

Ik heb ook bespeurd, dat wij in onze onkunde soms, onrechtvaardige heerschappij probeeren uit te oefenen, voor een oogenblik de beginselen vergetende, waarop onze volmacht uitgeoefend moet worden. De Heere heeft ons voor deze dingen gewaarschuid door te zeggen: „Ziet, er zijn velen geroepen, maar weinigen zijn uitverkoren. En waarom zijn zij niet uitverkoren? Omdat hunne harten zóó zeer op de dingen dezer wereld gezet zijn, en zij naar de eer der menschen zoeken, dat zij deze eene les niet leeren: Dat de rechten van het priesterschap onafscheidelijk verbonden zijn met de machten des hemels, en dat de machten des hemels niet bestuurd noch aangewend kunnen worden dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid. Dat zij op ons kunnen bevestigd worden, is waar; maar wanneer wij ondernemen onze zonden te bedekken, of onzen hoogmoed of onze ijdele eerzucht te bevredigen, of bestuur, heerschappij, of dwang op de zielen der menschen kinderen in eenige mate van ongerechtigheid uit te oefenen, ziet de hemelen onttrekken zich; de Geest des Heeren wordt bedroefd; en als deze onttrokken is, — vaarwel zij dan het Priesterschap of gezag van dien man. Ziet! voordat hij het is gewaar geworden, is hij aan zichzelf overgelaten om tegen de prikkelen te slaan....

Door droevige ervaringen hebben wij geleerd, dat het de aard en neiging van bijna alle menschen is, zoodra zij een weinig gezag verkrijgen, zooals zij veronderstellen, zij onmiddellijk onrechtvaardige heerschappij beginnen uit te oefenen. Daarom zijn velen geroepen, maar weinigen zijn uitverkoren. Geene macht of invloed kan of zou krachtens het priesterschap worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, door lankmoedigheid, door zachtmoedigheid, ootmoedigheid, en door ongeveinsde liefde, enz.”

Wel zijn dit de beginselen waarnaar wij moeten handelen, en als wij ze doorlezen, bemerken wij onwillekeurig, dat dit ook dezelfde beginselen zijn welke onze Meester, de Christus, in praktijk gebracht heeft om Zijn koninkrijk op te richten, en waardoor Hij allen eindelijk tot Zich zal trekken.

Verder dienen wij altijd indachtig te zijn, dat in Zijne Kerk,

zoowel als in alle Zijne andere werken, Hij ons een voorbeeld van orde heeft gegeven. Waar Hij ons het Priesterschap geeft, daar moeten wij onze plichten op eene ordelijke wijze volbrengen. Hij heeft geboden dat wij quorums zouden organiseren, en dat er presidenten aangesteld zouden worden om over deze quorums te presideeren; en in het uitvoeren van onze plichten, moeten wij onszelven om orde te kunnen hebben, aan deze ambtenaren onderwerpen. Hij verlangt dat ons werk op den juisten tijd en op eene behoorlijke wijze gedaan zal worden.

In het zendingsveld dienen wij onszelven aan onze gemeenten conferentie-presidenten te onderwerpen. Dit zijn wel mannen, evenals wijzelf, maar zij bezitten een sterk geloof en groote liefde en welwillendheid, dewijl zij echter ook menschen zijn, hebben zij eveneens hunne zwakheden, evenals wij, want er is niemand volmaakt, ook niet een. Wij dienen deze mannen te ondersteunen en bij te staan, niet omdat zij volmaakt zijn, en ook niet omdat zij als mensch boven ons staan, maar omdat God hen heeft geroepen om te presideeren. Laat iedereen geëerbiedigd worden in zijne roeping, en dan zal de Heere allen zegenen.

En nu, enkele woorden tot mijne geliefde broeders en zusters als een lichaam van Heiligen. Gij vertegenwoordigt één der grootste zendingen van de Kerk. Genade zij u, en dat de zegeningen des Heeren op u mogen nederdalen. Verheugt u, want de Heere is genadig over u en heeft zich uwer ontfermd. Verheugt u, omdat Hij het priesterschap heeft hersteld. Verheugt u, omdat zelfs onder u mannen zijn gevonden, die waardig en gewillig waren het priesterschap te ontvangen, en u te dienen op maatschappelijk zoowel als op geestelijk gebied!

Ik bid u dezen te willen ondersteunen, als uwe broeders en als de dienstknechten Gods. Eert hen omdat God hen geëerd heeft, want zeer zeker staat gij niet boven uwen Grooten Meester. Luistert naar de woorden van wijsheid en raad van de dienaren des Heeren, gesproken door den geest van liefde. Staat hen bij in het doen van hunne plichten, welke zij te verrichten hebben in de openbare vergaderingen. Ontvangt hen met een ware Christen-geest in uwe woningen. Geeft gehoor aan de woorden van waarheid, welke zij zullen spreken, en wordt deelhebbers van hunne ware Christus-liefde. Zoekt niet naar hunne zwakheden, maar verheugt u in hunne sterkte en welwillendheid.

Geliefde broeders en zusters, doet deze dingen, en de zegeningen des Vaders zullen u vergezellen, en gij zult voorspoed hebben in uwe gemeenten, en velen zullen tot het licht getrokken worden, en zullen deelhebben met u aan de hoogste zaligheid. Amen.

VERSLAG DER ROTTERDAMSCH E CONFERENTIE.
(gehouden op Zondag 26 Januari.)

Nadat door het koor een lofzang uit ons eigen liederenboek was gezongen, alsmede een Engelsch loflied, en nadat door Conferentie-president S. Low het gebed was uitgesproken, werd de morgenvergadering, aangevangen om 10 uur, en gehouden in de groote zaal van het Verkooplokaal Goudscheingel 33, voortgezet door dat Conferentie-president Ray v. Wagoner eene korte toespraak hield, waarin hij allereerst alle de Heiligen en vrienden hartelijk welkom heette, en voorts eene der „waaroms” verduidelijkte, waarmede aan deze vergadering publiciteit was gegeven.

„Waarom zijn de Mormonen alhier gekomen?” Om het menschdom te helpen verbeteren door de prediking van het herstelde Evangelie, zooals, niet geestelijk, maar letterlijk, voorzegt was door Johannes. (Openb. 14 : 6).

Ouderling J. W. de Brij was de volgende spreker. Eenheid en eendracht was zijn onderwerp, bij de behandeling waarvan hij deed uitkomen, dat alleen deze dingen getuigenis van de waarheid konden geven. Die waarheid, — zegt spreker — is in ons bezit. Was dit niet zoo, dan zou al ons werk en al onze prediking ijdel zijn, en het spreekwoord, dat eendracht macht maakt, onwaar.

Broeder Anton Aldrichs uit Nijmegen werd thans het woord gegeven. In gepaste en stijlvolle uitdrukkingen vertelde hij waarom hij een Mormoon was geworden, aantoonende dat eerst tóen door hem volle vrede en voldoening was verkregen, nadat hij Gods woord volgens de prediking van Zijne dienstknechten had gehoorzaamd.

De laatste spreker was zendings-president Roscoe W. Eardley, die in eene eveneens weldoordachte rede de vraag schetste en het antwoord er op gaf, wat het Mormonisme eigenlijk is, aanhalende hoe dezelfde godsdienst, die wij thans het Christendom prediken, reeds eeuwen geleden ook aan de toenmalig reeds beschaafde volkeren van de nieuwe wereld was verkondigd.

Ouderling J. v. d. Wel sloot met dankzegging.

In de middag-vergadering, die evenals de avond-bijeenkomst gehouden werd in de gewone vergaderzaal, St. Janstraat 15 was wederom president Eardley de eerste spreker, die, nadat door Ouderlingen Hair en Hanchett het avondmaal was bediend, en de vergadering met gebed geopend was door Ouderling J. W. Jones, — mededeelde, dat er eene nieuwe conferentie was samengesteld, en wel te Antwerpen in België. Voorts werd aan twee der mede aanwezige zendelingen eervol ontslag verleend van hunne werkzaamheden alhier gedaan, en onder dankzegging van al het door het ten beste gegevene

werk, hiervan mededeeling verstrekt. De onderscheidene zendings- en kerkelijke autoriteiten werden met het gebruikelijke handopsteken door allen ondersteund.

De tweede spreker was Ouderling Winslow Taylor, die als conferentie-president van Rotterdam in het vervolg de plaats van Ouderling v. Wagoner zal innemen. Naar aanleiding van de hieraan verbonden verantwoordelijkheid sprak genoemde ouderling enkele woorden, verder het woord latende aan Ouderling J. W. Jones, die eveneens in welgekozen zinnen zijne getuigenis aflegde van de waarheid van het Evangelie.

Ouderling Eugene Smith, die mede op punt van vertrek stond, was de volgende spreker. De aandacht werd door hem gevestigd op de onderscheidene struikelblokken, die er bestaan voor alle de Heiligen, en voor elk lid der gemeente van Christus. Tegen deze struikelblokken zich in allerlei vorm vertoonende, werd met ernst gewaarschuwd.

Ouderling Arthur Millicam hield eene schoone redevoering over het „Woord van Wijsheid”, de noodzakelijkheid van het onderhouden hiervan op den voorgrond brengende.

Nog sprak den eveneens van zijne werkzaamheden eervol ontslagen zendingssecretaris, Oscar E. Thomas een enkel woord tot afscheid, en werd verder het laatste woord gegund aan Ouderling J. C. Stoel, die aanspoorde om zóó te leven, dat het ons allen eenmaal vergund mocht zijn om des Vaders aangezicht opnieuw te aanschouwen.

Dankgebed werd in deze vergadering uitgesproken door Ouderling Frank Pyott.

Reeds om half zeven des avonds begonnen de menschen met stroomen te vloeien naar de vergaderzaal Excelsior, en toen om ruim zeven uur de samenkomst een aanvang nam was er niet alleen geen plaatsje meer onbezet, maar stonden de menschen zelfs in de bijzalen en in het middenpad als 't ware opeengepakt.

Ouderling Sanders sprak het openingsgebed uit, waarna het eerst het woord werd gegeven aan Rob. De La Mare, gemeentepresident van Arnhem. Lied 38, wat door het koor was gezongen geworden werd door hem tot onderwerp gekozen en naar aanleiding van die woorden: „Komt, Heil'gen komt,” schetste hij ons iets van het lijden van de getrouwen der eerste tijden, die oevr de eindelooze steppen van het toenmalig nog zoo weinig bekende binnenland van Amerika, hunne reis vervolgden naar het hun van God beloofde land.

Weer zong het koor eene der schoone liederen Zions, en ditmaal was het lied 27, het overbekende „O, mijn Vader”, wat daarna door Ouderling Hansen op bezielende wijze werd uiteengezet.

Ouderling K. R. Jensen, den leider van het Rotterdamsche zangkoor trad daarna voor de vergaderden op, om hen de beteekenis van Lied 36 „O zeg wat is waarheid”, uiteen te zetten. Even als de stralen en de warmte hun middenpunt zoeken in de zon aan het firmament, evenzoo vindt alle waarheid haren oorsprong in God, en daarom is het dat de Heiligen der Laatste Dagen geene moeite vreezen om die waarheid zooveel in hun vermogen is wereldkundig te maken.

De overschoone solozang „Laat ons vriendelijke woorden steeds spreken”, werd thans tot onderwerp gekozen door Ouderling F. R. Smith, die eveneens in eene weldoordachte rede en in bloemrijke taal, uiteenzette wat voor bedoeling dit vers voor de Heiligen van dezen tijd diende te hebben.

De rij der sprekers werd gesloten door Ouderling B. Tiersma, die naar aanleiding van Lied 133 met gewijzigden tekst, deed zien, welke gevoelens ons hart dienen aan te doen wanneer deze regelen ter afscheid aan een of andere vertrekkende zendeling worden toegezongen. Met het oog op het gegeven ontslag aan beide reeds meermalen genoemde zendingen, werd dit lied door allen staande als slotzang en ter eere van de vertrekkenden aangeheven.

Voeg hierbij nog het excellente werk van het in onze kringen zoo bekende Rotterdamsche zangkoor, onder leiding van genoemde Ouderling Jensen, met Ouderling Watkins als zeer bekwaam organist, en wij hebben een alleszins duidelijk beeld verkregen van den geestelijken feestdag van 26 Januari, in de zendingsverslagen geboekt als de conferentie-dag van de Rotterdamsche hoofdafdeeling. Groot was het aantal propagandalectuur wat aan het einde der verschillende vergaderingen werd uitgereikt en verkocht, en wederom bewees Rotterdam heel wat belangstelling te koesteren voor het Mormonisme. Geve de Heer dat rijke vruchten in de toekomst van deze welgeslaagde vergaderingen morgen worden gezien.

Zaterdag van te voren was er door president Eardley met de bezoekende zendingen eene priesterschapsvergadering gehouden, waar het werk en de verschillende aanverwante zaken onderling ernstig en met vrucht werden besproken.

VERPLAATST.

25 Jan. Ouderling Estel Wright, van de Groninger naar de Rotterdamsche, Joseph Fiet van de Rotterdamsche naar de Groninger, J. A. Burrows van de Rotterdamsche naar de Arnhemsche, Glenn S. Parkinson van de Arnhemsche naar de Groninger, Frank F. Pyott van de Groninger naar de Amsterdamsche, en Ezra F. Edmann van de Amsterdamsche naar de Groninger conferentie.

IN ONS EIGEN ZENDINGSVELD.

Op Woensdag 15 Januari ll. werd er te Utrecht eene bijzondere vergadering gehouden. 's Avonds 8 uur was de zaal Buitenlust aan de Maliebaan ongeveer geheel gevuld met eene luisterende schare, en werden de drie verschillende sprekers met alle aandacht gevolgd.

Ouderlingen White, leider der Utrechtsche gemeente, Noorda, president der Amsterdamsche conferentie, en B. Tiemersma waren de sprekers. Door allen werd met de meeste overtuiging gesproken over de beginselen van het Evangelie. Bij het uitgaan werd een aanzienlijk aantal van onze propagandalectuur verspreid, en zonder twijfel waren en de leden, en de aanwezige vreemdelingen allen opgebouwd en hadden genoten van den Geest des Heeren, die in ruime mate aanwezig was.

Op Donderdag 21 Januari werd er eveneens eene bijzondere vergadering gehouden te Wapenveld, een dorp op de Veluwe, nabij Zwolle. Aanwezig waren, behalve een aantal leden, ongeveer 75 vreemdelingen, die met onverdeelde aandacht luisterden naar de toespraken door Conferentie-president S. Low, Broeder A. Mooy en Ouderling Rob. de La Mare, gehouden.

Duidelijke uiteenzettingen van de beginselen van het Evangelie, en sterke getuigenissen werden door de drie sprekers gegeven, en aan het einde van de vergadering werden er een aantal private gesprekken door de leden en ouderlingen met de aanwezige vreemdelingen geopend, waaruit bleek, dat er heel wat vriendelijke belangstelling bestond onder de inwoners van dit kleine plaatsje, voor de beginselen van het „Mormonisme“.

Mogen uit deze en alle soortgelijke vergaderingen ernstige onderzoekers geboren worden, die eenmaal ingelijfd kunnen worden in de kudde des Heeren.

INHOUD.

Kerstgroet van het Eerste		Het Priesterschap . . .	Blz. 45.
Presidentschap	Blz. 37.	Verlag der Rotterd. Conf.	„ 49.
Ontslag en Benoeming . .	„ 41.	Verplaatst	„ 51.
Eenige spreuken v. Salomo	„ 41.	In ons eigen Zendingsveld	„ 52.
Getuigenis verkregen van			
den Balkan-Oorlog . . .	„ 42.		

Uitgegeven door de Ned.-Belg. Zending, Crooswijk schesingel
7 B. Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen
der Zending in Nederland en België.

Abonnementprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50.
Buitenland f 2.50. Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.